

Miroslava Varáčková

Stálo to za to

**Stálo
to za to**

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

**Stálo
to za to**

#BESKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © Miroslava Varáčková 2018
Czech Edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2018
Translation © Jan Hanzlík 2018

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele

Ze slovenského originálu přeložil Jan Hanzlík
Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v edici #BOOKLAB
v roce 2018
Redakce Jiří Dubecký, Markéta Tomášová
Editor Jan Pavel
Produkce Dana Klimová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce.

ISBN 978-80-7529-645-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Říká se, že když si k sobě někoho připoutáš,
jsi za něj zodpovědný po zbytek života.
Otázka zní, jestli to stojí za to.

1. kapitola

Bylo už po zavíračce. Bar ztichl a vyprázdnil se. Všichni zákazníci se vydali pryč, jen žena vzadu u okna odmítala odejít. Nezajímala ji pokročilá hodina ani opakovaná upozornění, že zavírám. Mohlo jí být kolem čtyřicítky, možná o něco víc. Hrbila se na židli, koukala na večerní ulici, kterou zasypával sněh, a pomalu dopíjela pátou skleničku laciného koňaku. Při její poslední objednávce jsem zvažovala, zda ji neodmítnout, ale jelikož nevypadala nijak zvlášť opilá a výraz její tváře prozrazoval, že se cítí pod psa, vyměkla jsem, a přece jen nalila.

Zhasla jsem světla na záchodě i ve skladu, odložila jsem poslední sklenice na polici, přepočítala peníze v kase a netrpělivě jsem zase přistoupila k ženě. Neunikly mi její odrostlé vlasy, které u kořínků černaly a vytvářely nehezky kontrast se zbytekem světlých vlasů, kruhy pod očima ani celková zanedbanost.

„Už fakt potřebuju zavřít, tak rychle dopijte a nashle,“ vyzvala jsem ji nekompromisně, ale bez zbytečného hněvu. Čas, který jsem doteď strávila prací v baru, mě naučil, že v takových případech zvyšování hlasu nepomáhá.

Žena neochotně odtrhla zrak od okna, krátce na mě pohlédla, nepatrně kývla a beze slova se zase zadívala někam ven.

„No tak, šup šup! Spěchám,“ znovu jsem ji upozornila, vzala jsem jí nedopitou sklenici a utřela jsem stůl, za kterým seděla. Zmocňovala se mě nervozita. Zbývalo mi sotva deset minut do odjezdu posledního autobusu a s ní moje prosby ani nehnuly.

„Paní, jestli se okamžitě nezvednete a neodejdete, budu muset zavolat policajty.“

Z kapsy kalhot jsem vylovila mobil a začala jsem hledat číslo taxislužby, kterou budu pravděpodobně potřebovat. Doufala jsem, že žena moji výhrůžku vezme vážně a v domnění, že jdu opravdu volat policii, konečně poslechne. Očividně jí však bylo moje popohánění ukradené.

„Slyšíte? Zavírám!“ Přenesla jsem váhu z nohy na nohu, zhluboka jsem vzdychla a kabelku, která jí ležela u nohou, jsem jí položila na vyzáblá kolena. Jediné, na co se zmožila, bylo, že sevřela rukojeť v prstech. Nic nenasvědčovalo tomu, že hodlá odejít. Narychlo jsem v duchu probrala všechny možnosti a zvažovala, zda vytáhnout kolegu z postele a požádat ho o pomoc, nebo se popasovat s problémem sama.

Vtom se ozvalo hlasité bušení na dveře. Potichu jsem zanařovala, jestli si dotyčná osoba neumí přečíst, že je zavřeno, ale stejně jsem se šla podívat, kdo se pokouší dostat dovnitř.

Venku stál vysoký kluk ve staré nemoderní bundě a s kapucí staženou hluboko do tváře. Přivíral oči před silným větrem a vypadal ještě zoufaleji než žena, která mi dělala starosti.

„Je po zavíračce,“ vyštěkla jsem, významně si ťukajíc na náramkové hodinky.

Něco řekl, ale přes zavřené dveře jsem mu nerozuměla. Ukázal dovnitř na ženu. Vyskočila ve mně jiskřička naděje, takže jsem otočila klíčem v zámku a pootevřela.

„Díky bohu, že jsem ji našel. Hledám ji už hodně dlouho,“ vyhrkl a kývl hlavou k ženě.

S úlevou jsem ho vpustila.

„Odmítá odejít, tak si jí rychle vem a padejte pryč! Spěchám,“ nepříjemně jsem zavrčela. Celá situace mi už začala pořádně lézt na nervy a nemohla jsem se dočkat, až zhasnu i poslední světla, zavřu za sebou a rozeběhnu se na zastávku. Vidina teplé postele, ve které si konečně pořádně oddechnu, byla víc než lákavá. Od rána jsem byla na nohou a pendlovala od stolu ke stolu, lýtka a chodidla už jsem skoro necítila.

Kluk přešel dlouhými kroky k ženě, cosi jí řekl a začal ji tahat ze židle. Nejdřív se bránila, ale po chvíli rezignovala a přece jen vstala. Pomohl jí obléct krátký kabát a na hlavu jí navlékl čepici.

Mlčky jsem je pozorovala a čekala, až vypadnou.

„Kolik to dělá?“ otočil se ke mně, zalovil v kapse a začal počítat mince.

„Šest euro osmdesát,“ odvětila jsem.

„Tohle je všechno, co tu mám. Dlužím ti třicet centů,“ provinile na mě pohlédl a vysypal mi do dlaně všechny drobné. „Promiň. Určitě přijdu dluh vyrovnat.“

„Fajn, kašli na to,“ vzdychla jsem. „Rozdíl vyrovnám z důšek. Hlavně už běžte!“

„Mrzí mě, že tě... že jsme tě zdrželi. Asi už jsi měla být dávno pryč.“ Podpíral ženu, tiskl si ji pevně k boku a přitom si volnou rukou utíral z tváře tající sníh, který mu v čůrcích tekł z kapuce.

Mávla jsem rukou, že už je to beztak jedno. Podržela jsem jim otevřené dveře, a než vyšli ven, s pohledem upřeným na kluka jsem přemýšlela, co je spojuje za vztah a co se jim stalo, když tráví nedělní večer právě takhle.

* * *

Doběhla jsem na zastávku v poslední vteřině. Autobus se už už chystal pohnout, ale našťestí si mě řidič všiml a počkal, až naskočím.

„Jeden studentský,“ vyžádala jsem si lístek a usadila se na prvním sedadle hned za řidičem. Rozmotala jsem si šálu, stáhla rukavice a mnula si zkrchlé prsty, které mi i během krátké chvíle strávené na ulici stihly promrznout. Venku přituhovalo jako už dlouho ne. Navíc foukal prudký vítr a znásoboval pocit chladu. Právě jsem si pomyslela, že do tak hnusného počasí bych nevyhnala ani nepřítele, když mi zrak padl na dvojici na ulici, kolem které jsme projížděli. Kluk se ženou z baru. Odo-
lávali náporům větru a pomalu kráčeli, navzájem se podpírajíce.

Kdesi v břiše mě bodl osten viny. Až tehdy jsem si uvědomila, že mi kluk dal poslední peníze, které měl u sebe, takže mu pravděpodobně nezbyvala jiná možnost než jít domů pěšky. Sledovala jsem je, dokud se nezmenšili na malou tečku a autobus nezahnul za roh.

Zbytek cesty jsem je měla před očima a otázka, co za život vedou, mi nešla z mysli. Ani nevím, proč mě to zajímalo. V baru se denně vystřídala pestrý vzorek lidí, od starých alkoholiků až po teenagery s prvními láskami, většinou jsem se o ně nezajímala víc, než bylo potřeba. Jen čas od času někdo získal moji pozornost. A to se stalo i teď. Možná za to mohla ženina lhostejnost, možná smutek, který z ní vyzařoval. Málokdy je totiž na člověku vidět taková rezignace.

A možná za můj zájem mohl kluk, který se tolik snažil, aby nepůsobil odlišně, ale nedařilo se mu to. Automaticky a bez dlouhého přemýšlení jsem si ho zaškatulkovala jako člověka z nižší sociální vrstvy, který se bezpochyby topí v problémech.

Tak či tak, představovala jsem si, jaká jim musí být zima, a upírala jsem zrak na svoje zkrchlé červené prsty, do kterých se mi pomalu vracel cit a které mě začínaly pálit.

Na naši ulici to bylo z města sedm zastávek. Přesně dvacet dva minut, během nichž jsem se nedokázala zbavit špatného pocitu. Když mě autobus vyplivl kousek od bytovky, ve které jsem bydlela, rychlou chůzí jsem se pokoušela vyhnat z hlavy všechno, co by mě mohlo tížit i následující hodiny.

* * *

„Ahoj,“ pozdravila jsem po příchodu domů. Žádné odpovědi jsem se ale nedočkala. Máma ležela v posteli zabraná do čtení nějaké knížky a můj příchod sotva zaregistrovala, a i to jen proto, že jsem nakoukla na ložnice a kývla na ni. Otec dřímал v obýváku před televizí a sestru jsem našla v našem pokoji chichotat se s jejím klukem. Ani si mě nevšimli, když jsem pootevřela dveře.

Vrátila jsem se na chodbu, pověsila bundu na věšák a odložila boty do skříňky. Tehdy se přišourala máma a zeptala se mě, jaký jsem měla den.

„V pohodě,“ odvětila jsem unaveně. „Jsem utahaná jako kuň.“

„Nedivím se. Měla bys ty brigády trochu omezit, Baško. Na- jez se a běž si lehnout.“

„Ráda bych,“ výmluvně jsem pohlédla na dveře pokoje, o který jsem se dělila se sestrou.

„Neboj se, Michal už určitě odejde. Livka přece taky ráno vstává do školy a potřebuje se pořádně vyspat,“ řekla omluvně a vydala se do kuchyně.

„No jasně,“ zamumlala jsem si pod nos při vzpomínce na množství probdělých nocí, kdy Lívie potřebovala s Míšou probrat milion věcí a nebyla ochotná odklidit se s ním do jiné části bytu, abych se mohla vyspat.

„Co si dáš k večeři?“ máma si stoupla k ledničke a začala se v ní přehrabovat.

„Něco si vyberu. Vrať se do postele, mami!“

„Dělala jsem k obědu kuře s rýží. Mám ti ho ohřát?“

Máma mě vůbec neposlouchala.

„Ne. Asi si naleju jen trochu mlíka,“ odvětila jsem a rychle jsem se pro něj natáhla, abych předběhla mámu a obsloužila se sama.

Chvilí jsme si povídaly, absolvovala jsem povinnou sérii otázek a odpovědí, a když už mámě došly nápady, na co by se mě mohla zeptat, zívla a vrátila se ke knížce. Byla jsem vděčná za vzácnou chvíli ticha a odhodlávala jsem se vlézt do sprchy. Nechtělo se mi nic, hlavně ne jít prosit sestru, aby poslala svého kluka domů.

Nakonec jsem se tomu nevyhnula.

Bylo těsně před půlnocí, když jsme se s Lívií pohádaly.

„Míšo, nechci tě vyhánět, ale už bys mohl jít,“ sedla jsem si na svoji postel, na které měla Lívie poházené oblečení, a začala jsem ho kus po kuse skládat, abych si měla kam lehnout. Tričko s dlouhým rukávem, tričko s krátkým rukávem, podprsenka, špinavá ponožka, svetr...

„Ještě má čas,“ protestovala sestra. „Normální lidi nechodí spát hned se slepicema.“ Byli vyvalení na její posteli, nohy propletené, Míšova ruka na Líviině stehně postupně putovala čím dál výš.

„Asi jsi neviděla hodiny, co?“ zabručela jsem. „Obě ráno vstáváme, navíc už únavou sotva vidím, takže by vás trocha ohleduplnosti určitě nezabila.“

„Běž se ještě kouknout na nějaký film,“ odbyla mě, zahihňala se a otočila se k Míšovi. Objala ho kolem krku a začali se vášnivě líbat. Mlaskavé zvuky se rozléhaly po celém pokoji.

Zlostně jsem po nich hodila poskládané oblečení, které se rozletělo na všechny strany a pár kousků spadlo na zem.

„Jsi praštěná?“ osopila se na mě Lívie.

„Ne, jenom u-na-ve-ná,“ slabikovala jsem. „A ráda bych šla spát.“

„Závidíš,“ řekla, jako by právě objevila něco významného. „Kdyby sis sem měla koho vodit, pochybuju, že bys potřebovala tak rychle zalézt do postele. Leda tak s ním.“

„Po ničem jiným momentálně fakt netoužím.“

„Řekla stará panna,“ začala se řehtat vlastnímu nepovedenému vtipu a Míša se k ní přidal.

Zavrtěla jsem hlavou, vzala jsem si peřinu a po hlasitém prásknutí dveřmi jsem se přesunula do obýváku, kde pospával otec. Svalila jsem se na pohovku, zachumlala se do peřiny až po uši a takřka okamžitě usnula.

* * *

„Bašo, myslím, že jsme tu prospali celou noc. Neměli bychom koukat na telku tak dlouho do noci,“ ráno mě otec vzbudil veselým konstatováním a jemným potřesením za ramena. Zamrkala jsem na něj, rozespale jsem mu koukla do očí a zatvářila se kysele. Zase se míní tvářit, že neví, proč jsem spala tady, a nikoli ve svojí posteli?

Ze zkroucené polohy mě bolelo celé tělo, takže jsem se chvíli jen tak protahovala a naslouchala zvukům bytu. V koupelně tekla voda – Lívie. V kuchyni cinkla mikrovlnka – otec. Na stole mi vibroval mobil – máma.

„Baško, už jsi vzhůru?“ ozvala se, když jsem přijala hovor.

„Hmm.“

„Mohla bys po škole skočit na poštu? Nechala jsem ti na ledničce připnutý peníze a šek. Táta má dneska dvanáctku a já musím zaskočít za kolegyni. Vrátím se až večer.“

„Mám na výběr?“

„Livka má odpoledne trénink, vždyť víš. Kromě tebe to nemá kdo vyřídít, tak tam, prosím tě, zaběhni, ať nám nevypnou elektřinu.“

„To by byla tragédie, potmě by na sebe s Míšou pořádně neviděli,“ zamrmlala jsem sarkasticky.

„Buď k nim trošku tolerantní, Baško.“

„Tolerantní? Spala jsem na gauči, mami!“

„Já vím, já vím. Mrzí mě to. Neboj se, nějak celou situaci vyřešíme, abyste se nemusely hádat o soukromí.“

„Úplně by stačilo, kdyby se příště přesunuli do jinýho pokoje.“

„Vždyť říkám, že to nějak vyřešíme. Nezapomeň na ten šek, dobře? A můžeš se stavít i v obchodě a koupit něco na zub.“

„Fajn.“

Hrud' mi svírala všechna ta zodpovědnost. Občas jsem si v naší rodině připadala jako vyděděnec. Zatímco Lívii prošlo všechno a rodiče na ni neměli žádné požadavky ohledně domácnosti, u mě to bylo naopak. Na jednu stranu jsem to chápala, protože Lívie byla výborná v gymnastice a jen málokdy jí unikla první místa na různých soutěžích, a tak bylo správné, že ji rodina podporovala. Ale na druhou stranu bych přijala méně nároků na sebe. Sestrčinou povinností bylo akorát chodit do školy a trénovat, mých povinností byl nespočet. Navíc, když jsem si chtěla něco koupit, musela jsem si vydělat na brigádách, protože většina peněz směřovala na rozvoj jejího talentu.

Nevadilo by mi to, kdyby Lívie byla jiná a kdyby mi méně dávala najevo, že má navrch.

Zvedla jsem se z pohovky, vzala jsem peřinu a chtěla ji v pokoji položit na postel, ta ale byla zase zaházená Líviiiným oblečením. Rozčileně jsem ji hodila na její košili, kterou měla

nachystanou na židli, přičemž mě vůbec nezajímalo, že jí ji zmačkám.

Rychle jsem se oblékla, nasoukala do tašky potřebné učebnice a sešity, v kuchyni jsem si udělala svačinu a vypadla co nejrychleji z domu. Nechtělo se mi hádat a věděla jsem, že pokud bych zůstala déle, určitě bych se neudržela a vpálila bych sestře do očí noc strávenou v obýváku.

* * *

Den se vlekl, na vyučování jsem byla duchem nepřítomná a z fyziky jsem dokonce schytala čtyřku. V tomhle školním roce první. Ustavičně jsem myslela na situaci doma, na to, co mi řekla Lívie – že jí závidím kluka. Nedalo mi to pokoj. I když jsem měla na nejbližší měsíce jiné plány než randit, stejně se mě její slova dotkla. Připadala jsem si totálně nezajímavá a nechtěná, což jsem musela po delším rozvažování uznat. A to mě štvalo nejvíc!

Víc než kluci mě ale zajímalo cestování. I proto jsem tak často chodila na brigády a skoro všechen volný čas jsem trávila prací v baru. Chtěla jsem cestovat. Poznat všechny severské země, jejich kulturu a drsnou přírodu, na vlastní oči vidět norské fjordy, polární zář, švédský Gotland nebo Island. Ten nejvíc. Vždycky mě fascinovala jeho příroda a mým snem bylo jednou se jí projít. Předpokládala jsem, že když budu v nejbližších letech usilovně spořit a zbytečně neutratím ani cent, možná se mi podaří dostat se tam, kam mě srdce táhne.

„Nad čím přemýšlíš?“ vyrušila mě z úvah spolužačka Bibiana. Do jedné lavice nás v prvním ročníku posadila třídní učitelka, a tak jsem to táhly už druhý rok. Z neznámých holek se staly přítelkyně na život a na smrt anebo v lavici i na ulici, jak říkávala Biba.

„Přemyslím, pod kterým mostem se zabydlím,“ povzdechla jsem si. „Porad mi, který bude lepší? Staniční nebo Bernolákův?“

„Staniční je na nic, budily by tě vlaky,“ zasmála se a vyhledala můj pohled. Chvilí jsme si mlčky hleděly do očí. Pokrčila jsem rameny a Biba se zatvářila.

„Proč jste se zase pohádaly?“ vytušila situaci.

„Jako obvykle, kvůli soukromí.“

„Tvoje úžasná a dokonalá sestřička bez jediný chybičky na kráse i charakteru ještě pořád nepochopila, že pokoj patří i tobě?“

„Ne. Dokonce začínám mít dojem, že tam Míšu nastěhuje natrvalo a mě nadobro vytlačí na gauč.“

„A vaši by jí to, samozřejmě, schválili. Jen aby Livuška byla v pohodě a dovezla další medaili.“

„Máma mi slíbila, že najde řešení,“ namítla jsem.

„A proto zvažuješ bydlení pod mostem?“

„Vždyť ji znáš...“ zoufale jsem rozhodila rukama. „Lívie se nafoukne a bude po řešení.“

„No,“ Biba mě poplácala po zádech, „občas ti tam přinesu teplou polívku, abys nezmrzla jako ten bezdomovec, co o něm minulý týden psali v novinách. Víš, ten, co jsme ho vídaly sedět na fontáně a prozpěvovat si.“

„Ne, žádný zmrznutí se konat nebude. Budu to mít jako výcvik,“ nadhodila jsem.

„Jaký?“ Biba nechápavě svraštila obočí a zakoulela očima.

„Přece otužilosti! Víš co, až jednou pojedu na ten Island a do Norska a...“

„Aha,“ zasmála se. „Ty jsi borec, Bašo. Ze všeho jsi schopná něco vytěžit. Nechápu, kde v sobě bereš tolik energie.“

„Musím. Kdo chce něčeho dosáhnout, musí umět i z hovna uplést bič.“

Odpoledne jsem zašla na poštu, potom na chvíli s Bibou na kofolu do Klubu S, kde se setkávali studenti středních škol a kromě popíjení nápojů tam dali dohromady například ochotnické divadlo, a nakonec mě nohy zanesly do městské knihovny. Jelikož se mi nechtělo spěchat domů, řekla jsem si, že si půjčím nějaký cestopis. Milovala jsem cestopisy, dalo se nad nimi úžasně fantazírovat, a ještě jsem se i něco dozvěděla o dané zemi.

Usadila jsem se v uličce mezi regály, taška pohozená na zemi, přes ni pověšená bunda s čepicí a v rukou utlá knížka o výpravě na sever. Očima jsem hltala slovo za slovem, prohlížela si fotky a myslí jsem se ocitla v drsné přírodě, když jsem najednou zaslechla povědomý hlas.

„Hledám ročenku slovenské architektury, není vypůjčená?“

Vykoukla jsem zpoza rohu a dívala se na kluka, který přišel včera po zavíračce do baru. Vypadal mnohem líp, sebevědoměji. Skláněl se nad stolem a nakukoval mladé knihovnici do počítače. Něco mu ukazovala. Očividně tu nebyl poprvé a bezpochyby se dobře znali.

„Až za dva týdny?“ zklamaně vzdychl.

„Ale jen jestli se vrátí včas,“ usmála se knihovnice. „Vždyť víš, jak to mezi čtenáři chodí. Všichni knížky zodpovědně vrací.“

„Jednoho takovýho důvěrně znám,“ nasadil provinilý výraz.

„Já taky, ale některým oblíbencům drobný prohřešky odpuštím bez pokuty.“ Koketovala s ním. A ani jsem se jí nedivila. Až teď, během trapného sledování jejich rozhovoru, jsem si všimla, že ten kluk je fešák. Líbilo se mi, jak se usmívá, jak gestikuluje, líbil se mi jeho hlas i celkový vzhled. Měl na sobě úzké džíny, které mu obepínaly štíhlé nohy, černý kabát, nesoucí známky jemné omšelosti, což mu dodávalo zvláštní šmrnc,

a v ruce svíral čepici. Nevypadal tak uboze a strhaně jako předcházející večer, jakkoli i teď jeho oblečení prozrazovalo, že nepatří k horním deseti tisícům.

„Dáš mi vědět, jestli se vrátí dřív?“ zeptal se a prsty si prohrábl krátké vlasy.

„Udělám ti na ni rezervačku. Systém tě o tom automaticky upozorní mailem. Nebo ti mám radši zavolat?“

„Stačí ten mail,“ odbyl ji, ale díky jeho širokému úsměvu to nevyznělo arogantně. „Nebudu tě přece zneužívat,“ dodal. „Jdu ještě mrknout na něco pro mámu.“

„Potřebuješ poradit?“ nabídla se a už už vstávala ze židle. Ladným pohybem ruky si uhladila vlasy nad čelem.

„Ani ne. Díky.“

Otočil se a zamířil k uličce, kde jsem se ukrývala. Sotva jsem stihla zmizet za regál, aby si mě nevšiml.

Srdce se mi rozbušilo, jako bych dělala něco zakázaného, a přitom jsem ho jen trapně sledovala. Opřela jsem se zády o regál, knihu jsem otevřela na náhodné straně a tvářila se, že čtu. Nedokázala jsem se ale na text soustředit, moji pozornost plně zaměstnávaly jeho kroky. Napínala jsem uši a naslouchala každému došlápnutí, každému zvuku, který jeho boty vydávaly při dotyku s podlahou. Snažila jsem se odhadnout, kam míří. Zvuky se bezpečně přibližovaly a čím zřetelněji jsem je slyšela, tím víc jsem se pokoušela tvářit lhostejně a nevšímavě.

Prošel kolem mě a po pár metrech začal z police vytahovat jakousi knížku. Úkosem jsem na něj pohlédla.

Jižní Afrika a toulky po safari – všimla jsem si názvu knihy. Mimoděk jsem se pousmála a chvíli jsem sledovala, jak si čte anotaci na zadní straně obálky. Sehnula jsem se pro svoje věci a chystala se odejít, přičemž jsem se neubránila myšlenkám na to, jak rozdílně působil včera a dnes. Byl jako jiný člověk.

Věděla jsem, že situace lidi mění, ale až teď jsem si naplno uvědomila, jak propastný rozdíl můžou okolnosti způsobit. Vypadal jako vyměněný a já nedokázala odhadnout, zda mě víc zaujal dneska nebo včera.

Vykročila jsem, ale po pár krocích mě zastavil jeho hlas.

„Počkej,“ ozvalo se mi za zády. „Nejsi ty...“ Předběhl mě a postavil se mi do cesty. Zvedla jsem k němu zrak. Chvilí si mě zkoumavě prohlížel, dokud neroztáhl ústa v širokém úsměvu. „No jasně! Díky, že jsi ji včera nevyhodila na ulici a byla jsi ochotná počkat.“

Nebyla, pomyslela jsem si, nahlas jsem to ale radši nevy-slovila.

„Měla špatný den, nemysli si, že je alkoholička,“ zatvářil se omluvně.

„I kdyby byla, není to moje věc,“ pokrčila jsem rameny.

„Já vím a promiň, že tě otravuju, jen se nějak nedokážu vyrovnat s tím, když si o ní lidi myslí něco špatného.“

„Nic si o ní nemyslím. Viděla jsem ji poprvé,“ odsekla jsem.

„Prochází teď těžkým obdobím,“ mluvil dál, jako by mi dlužil vysvětlení. „Nemá ve zvyku se opíjet. Určitě se zrovna teď za ten včerejšek cítí provinile.“

„Budu se tvářit, že si nic nepamatuju, jestli ti to pomůže,“ navrhla jsem, protože jsem měla pocit, že trapně a provinile se cítí on. „V podstatě patří zapomnětlivost k náplni mojí práce. Občas si musím uměle navodit atmosféru, jinak bych některý zákazník vyhazovala hned mezi dveřma.“

Přikývl a pohledem sklouzl na knihu, kterou jsem stále svírala v ruce a chtěla si ji půjčit. Vtom si na něco vzpomněl.

„Skoro jsem zapomněl,“ potřásl hlavou a zasmál se. „Dlužím ti peníze. Počkej, možná najdu nějaký drobný.“ Začal hledat po kapsách, prohraboval se v kabátě i v džínách.